

บทนำ

ชายหนุ่มมองร่างบางที่หลับไหลไปด้วยความเหนื่อยอ่อนอย่างพิจารณา

ใบหน้าหวานละมุนของเธอสะดุดตาเขาตั้งแต่แรกเห็น ผิวแก้มสีแดงระเรื่ออย่างน่ารัก ริมฝีปากสีชมพูเย้ายวนจนนึกอยากก้มลงไปครอบครอง ทว่าสิ่งที่ขัดใจเขาที่สุดคงจะเป็นดวงตาคู่สวยที่หลับไหลอยู่ภายใต้เปลือกตาที่ปิดสนิทนั้น

แววดาทุกซ่ระทมที่ทำให้เขาตัดสินใจฝืนความรู้สึกต่อต้านในใจ แล้วเดินเข้าไปหยุดตรงหน้าเธอ

ร่างสูงถอนหายใจยาวอย่างไม่เข้าใจ อะไรทำให้คนที่ควบคุมตัวเองได้ด้อย่างเขายอมให้เธอลากเข้ามาในห้องนี้ได้ ทว่าความรู้สึกร้อนรนวาบผสมกับสติสัมปชัญญะที่ขาดหายเป็นห้วงๆ ก็ทำให้ชายหนุ่มทรุดนั่งบนเตียง ด้วยท่าทางอึดอัด เม็ดเหงื่อผุดตามใบหน้าราวกับเพิ่งผ่านการออกกำลังกายมาอย่างหนัก

ร้อน...ร้อนไปหมดทั้งตัว

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่

ชายหนุ่มคว้าขวดน้ำที่อยู่ข้างเตียงมาดื่มจนหมดแล้วหลับตาลงเพื่อเรียกสติ เม็ดเหงื่อเกาะพราระยับเต็มใบหน้าทั้งที่อากาศในห้องเย็นสบาย ความรู้สึกที่เกิดขึ้นตอนนี้เกิดจากบรันท์ชั้นดีที่ปรีกรที่บาร์เตรียมให้ไม่ผิดแน่ ทว่าทำไมฤทธิ์ของมันถึงได้รุนแรงเช่นนี้

หรือว่า...

ร่างสูงผุดลุกจากเตียงเข้าไปในห้องน้ำ แล้วเปิดน้ำฝักบัวรดหัวตัวเอง ดับความร้อนที่ระอุไปทั่วทั้งกาย ความรู้สึกบางอย่างตื่นตัวอย่างเรียกร้องและรุนแรง ทว่าเขาจะไม่ยอมปล่อยให้ยานรณีนี้มีอิทธิพลต่อตนเองเด็ดขาด

ชายหนุ่มปิดฝักบัว ดึงผ้าขนหนูที่พับอย่างเรียบร้อยบนชั้นมาเช็ดหัว แล้วเดินกลับไปยังห้องนอน ทว่าแทนที่จะเห็นร่างเล็กนอนหลับใหลอยู่ กลับกลายเป็นว่าเธอกำลังกุมหัวแล้วมองมาที่เขาด้วยแววตาจุนง

“ตื่นแล้วหรือคุณ ดื่มน้ำสักหน่อยจะได้ดีขึ้น” ร่างสูงพูดแล้วเอี้ยวตัวไปหยิบเหยือกน้ำที่อยู่บนโต๊ะข้างเตียงมาเทน้ำอุ่นใส่แก้วส่งให้เธอ

“คุณ...เป็นใคร” หญิงสาวถามตะกุกตะกัก พยายามย่นกายลุกขึ้นนั่งโดยไม่ละสายตาจากอีกฝ่าย “แล้วคุณ...พาดันมาที่นี่ทำไม”

“คุณต่างหากที่เป็นคนพาผมมา ดื่มน้ำสิครับ จะได้สร้างเมา”

ร่างบางมองอีกฝ่ายด้วยแววตาทวาดหวั่น จุนงกับคำพูดประหลาดของเขา ทว่าพอเห็นสายตาทรงอำนาจที่มองมา ก็ยอมรับแก้วน้ำมาแต่โดยดี

“ผมไม่ได้ใส่อะไรลงไปนั้น ไม่ต้องกลัวว่าผมจะมอมยาคุณหรือ ผมไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้น”

แม้คำพูดของชายหนุ่มจะดูเย่อหยิ่ง แต่ใบหน้าหล่อเหลาคมคายราวกับเทพบุตร แถมด้วยรูปร่างสมส่วนไม่ต่างจากนายแบบนิตยสารก็ยืนยันได้ว่า ต่อให้เขาไม่มอมยาใครก็คงพาผู้หญิงกลับด้วยได้ไม่ยากนัก

ช่างมันใจในตัวเองเหลือเกิน

“คุณโอเคขึ้นหรือยังครับ” ชายหนุ่มถามเสียงนิ่งพลางเลื่อนผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างเล็กให้อย่างอ่อนโยน ไม่เข้าใจเลยว่าอะไรทำให้เขามานั่งอยู่ในห้องสวีทของโรงแรมสองต่อสองกับเธอแบบนี้ได้ ถึงจะรู้ว่าสภาพร่างกายของตัวเองไม่ปกติเพราะอะไรบางอย่างที่อยู่ในเครื่องดื่มน้ำที่เพิ่งดื่มไปตอนเย็น แต่เขาก็ไม่คิดว่าตัวเองจะเสียการควบคุมได้มากขนาดนี้

ชายหนุ่มสูดลมหายใจลึกอย่างระับอารมณ์ วันนี้เขามีนัดกับใครบางคนที่นี่โรงแรมแห่งนี้เพื่อคุยธุระสำคัญ ทว่าอีกฝ่ายไม่ยอมมาตามนัด แถมยังหลอกให้เขากินยาปลูกเชิร์ชแล้วขึ้นไปบนดาดฟ้าของโรงแรม จนได้พบกับหญิงสาวที่มีแววตาเศร้าสร้อยยิ่งกว่าแสงดาวในยามค่ำคนนี้

ผู้หญิงที่ทำให้หัวใจของเขาสั่นสะท้านทันทีที่ได้สบตากัน

“ฉัน...ไม่เป็นไร”

“แล้วคุณขึ้นไปทำอะไรบนดาดฟ้าครับ”

เป็นคำถามที่ทำให้มือบางกำแก้วน้ำแน่นราวกับจะบีบให้แตกคามือบทสนทนาก่อนหน้านี้ระหว่างเธอกับใครบางคนฉายชัดเข้ามาในหัว แม้จะพยายามควบคุมอารมณ์โกรธแค้นที่คุกรุ่นไว้อยู่ใน แต่สุดท้ายก็ไม่อาจซ่อนความเจ็บปวดในสีหน้าได้อยู่ดี

“ฉันไม่ต้องการข้อเสนออะไรทั้งนั้น ผากคุณไปบอกเขาด้วย”

“คุณทำายังไม่หยุดความพยายามหรอคะครับ”

“ฉันผากไปบอกท่านของคุณด้วยว่าพยายามไปก็เท่านั้น ฉันจะทำทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะไม่มีความได้สิ่งที่เขาต้องการ”

แววตาเจ็บแค้นของอีกฝ่ายทำให้ชายหนุ่มยืนมือไปดึงแก้วออกจากมือบางอย่างนุ่มนวล มือหนาประคองใบหน้าคนตัวเล็กให้หันมาสบตากัน แล้วไถ่ปลายนิ้วชี้ตบตาที่ไหลรินอาบแก้มนวลให้อย่างอ่อนโยน

“อย่าร้องไห้”

หญิงสาวมองสบดวงตาสีดำสนิทของคนตรงหน้า แม้สีหน้าของอีกฝ่ายจะเรียบเฉย แต่เธอกลับสัมผัสได้ถึงความห่วงหาและอาทร ความเห็นใจ

ที่ได้รับจากคนแปลกหน้าทำให้น้ำตาที่ควรเหือดแห้งไหลรินไม่หยุด ทั้งที่คิดว่าตัวเองเป็นคนเข้มแข็ง ไม่อ่อนไหวกับอะไรง่าย ๆ แต่ความจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้นเลย

และก่อนที่เธอจะคาดคิด ริมฝีปากหยักได้รูปก็ขยับลงมาทาบทับเปลือกตาของเธอ

๑

เปิดซีง!

ความรู้สึกแบบนี้คืออะไรกัน

ร่างกายที่เคยหนักอึ้งเบาหวิวอย่างประหลาด ทุกซอกที่เกาะกุมหัวใจก็เบาบางลง ความรู้สึกอ่อนล้าตลอดทั้งวันจางหาย แทนที่ด้วยความวาบวามและนำหลงใหล และที่แย่ที่สุดคือ เธออยากหยุดช่วงเวลานี้ไว้ตลอดไปเหลือเกิน

สัมผัสแผ่วเบาค่อยๆ ไหลลงมาเรื่อยๆ ตั้งแต่เปลือกตา ปลายจมูก จนมาถึงผิวแก้ม รวากับทุกอณูบนใบหน้าถูกรอบครองด้วยริมฝีปากร้อนจัดของเขา จนในที่สุดก็ไม่เหลือหยดน้ำตาบนผิวหนังอีกต่อไป

“คุณ...” หญิงสาวพูดไม่ออก มองแวตาล้ำลึกของคนตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจ สายตาของเขาสะกดให้เธออยู่ใต้อำนาจจนไม่อาจละสายตาไปได้ ใบหน้าคมคายที่โน้มลงมาอีกครั้งจนรับรู้ได้ถึงลมหายใจอุ่นทำให้ความร้อนรุ่มเกาะกุมไปทั้งร่าง “ทำไมคุณถึง...”

“คุณต่างหาก...”

ทำไมทำให้ผมลืมตัวได้ขนาดนี้

ชายหนุ่มไม่ได้เอ่ยออกไป ทว่ากลับแนบกลีบปากหยักสวกลงไปบน
 ริมฝีปากอímอย่างเข้มข้น อ้อยอิ่ง ซึมซับทุกความหอมหวานของคนที่อยู่ใน
 อ้อมแขน ริมฝีปากของเธอไม่เอื้อนเอ่ยสิ่งใด หรือจริงๆ เธออาจอยากพูด
 อะไรบ้าง ทว่าเขากลับไม่ยอมให้เธอทำเช่นนั้น

“อím...”

นรินทร์รักร่วงเสียงแผ่ว รสชาติของคนที่ถูกใจแบบไม่ทันให้เธอได้
 ตั้งตัวนั้นนุ่มนวล หวานล้ำยิ่งกว่ารสของหวานใดๆ ที่เคยได้ลิ้มลอง ยิ่งเขา
 ขบเม้มริมฝีปากของเธอเบาๆ ดูดคลึงอย่างมีจังหวะขึ้นเชิง เธอก็แทบ
 หลอมละลายอยู่ในอ้อมแขนของเขา

ดีจัง...

จูบแรกมันเป็นแบบนี้เองหรือ

นี่เธอเต็มเหล้ามากไปหรือเปล่านะ หรือเพราะรสจูบของผู้ชายตรงหน้า
 ที่กำลังมอมเมาเธอกันแน่ แต่มาคิดดูแล้ว นี่คงจะเป็นแอลกอฮอล์ที่รสชาติ
 กลมกล่อมที่สุดเท่าที่เธอเคยชิมมา ทว่ายังไม่ทันที่เธอจะเข้าใจรสชาติของ
 มันอย่างถ่องแท้ ร่างหนากลับผละลอกห่างแล้วเบือนหน้าหนีไปทางอื่น

ไม่ได้...

ทำแบบนี้กับเธอไม่ได้

ชายหนุ่มหลับตาลงอย่างอดกลั้น แม้จะแสนเสียดายความหอมหวาน
 เย้ายวนตรงหน้า แต่เขาก็รู้ดีว่าหากปล่อยไว้ให้ตนเองถลำลึกไปมากกว่านี้
 ความเสียหายอาจไม่ได้เกิดกับตัวเขา แต่เกิดกับเธอ

คนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก

หญิงสาวมองใบหน้าคมคายได้แสงสลัวอย่างไม่เข้าใจ ความ
 วาบวามที่เกิดขึ้นทำให้ร่างกายเธอร้อนรุ่ม หัวใจลั่นสะท้านไม่เป็นตัวของ
 ตัวเอง เธอรู้ดีว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นการแสดงความรักระหว่างชายหญิง แต่เธอ
 กับเขาไม่ได้เป็นอะไรกัน เหนือสิ่งอื่นใดคือเธอไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อของเขา

แต่ไม่รู้ทำไม...เธอถึงได้ชอบสัมผัสนี้เหลือเกิน

“อย่ามองผมแบบนี้” ชายแปลกหน้าเอ่ยเสียงหนึ่ง

ร่างบางกัตรีมฝีปากอย่างไม่มั่นใจ นัยน์ตาที่ทอดมองเขาสั่นระริก ก่อนที่มือเล็กจะเลื่อนมาวางบนอกกว้างอย่างกล้าๆ กลัว

“ไม่...” หญิงสาวอ้วนอวบเสียงหวาน “ไม่หยุด...ได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มชะงักยามสบเข้ากับแวตาทอ้ออวบของอีกฝ่าย กำแพงหนาที่เขาก่อขึ้นเพื่อยับยั้งสัญชาตญาณดิบของตัวเองกำลังถูกเธอทำลายลง ทีละนิด ก่อนที่หญิงสาวจะย่ำด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานว่า

“ไม่หยุดได้ไหม”

ประโยคเฝ้าวอนของคนตรงหน้าทำลายความยับยั้งชั่งใจของชายหนุ่มลง มือหนาประคองท้ายทอยคนในอ้อมแขนให้เงยหน้าขึ้นรับจูบที่ร้อนแรงขึ้นตามแรงปรารถนา อารมณ์เร้นลับที่ถูกปลุกกระตุ้นให้ริมฝีปากของชายหนุ่มทำงานอย่างเชี่ยวชาญ ทั้งขบเม้มและดูดคลึงจนคนตัวเล็กยอมเผยอกลิบบปากให้เข้าไปทักทายลิ้นเล็กของเธอในที่สุด

“อืม...”

ร่างเล็กตรงอย่างพอใจ แม้จะจูบตอบแบบไม่ประสีประสา แต่ก็ทำให้หัวใจของชายหนุ่มเต้นระรัวอย่างฮึกเหิม มือหนาค่อยๆ ลูบไล้ไปตามร่างระหงพร้อมกับพรมริมฝีปากไปทั่วดวงหน้างามอย่างหลงใหล เงามองเขาที่สะท้อนอยู่ในดวงตาคู่สวยกระจ่างชัดราวกับเขามีตัวตนอยู่ภายในแวตาสีอำพันของเธอ

“ให้ตายสิ...”

เธอเป็นใครกัน ทำไมถึงได้กระตุ้นความปรารถนาของเขาให้ตื่นตัวได้ขนาดนี้ เป็นเพราะฤทธิ์ยาแค่นั้นหรือที่กระตุ้นอารมณ์ของเขา หรือมีอย่างอื่นที่ทรงอิทธิพลมากกว่านั้น

ตอนนี้เขา...อยากรู้จักเธออย่างลึกซึ้งเหลือเกิน

ร่างกายของชายหนุ่มร้อนรุ่มจนทนแทบไม่ไหว แม้จิตใจเบื่องลี้กจะสั่งให้หยุดการกระทำทุกอย่างเพราะอาจเกิดปัญหาตามมาภายหลัง แต่สมอง

กลับสั่งให้สลัดความเป็นสุภาพบุรุษทิ้งไป แล้วเริ่มกิจกรรมที่จะช่วยปลดปล่อยอารมณ์ร้อนแรงที่โหมกระหน่ำในตอนนี้อย่างเต็มที่

“คุณแน่ใจแล้วนะครับ” เสียงของคนถามสั้นพรวดพราด “ถ้าพุงนี้ตื่นมาเห็นผมนอนแก้ผ้าอยู่ข้างๆ จะไม่ร้องโวยวายใช่ไหม”

“อ้อ”

“แล้วก็จะไม่ไปแจ้งความว่าผมปล้ำคุณด้วย”

“อ้อ” เธอพยักหน้าอีกครั้ง แถมทำเสียงฮึดฮัดราวกับไม่พอใจที่เขายังถามไม่เลิก

“แล้ว...”

“เลิกถามได้แล้ว เสียเวลาชะมัด”

หญิงสาวบ่นอย่างหงุดหงิดก่อนจะโน้มคอกันพุดลงมาจนลมหายใจของทั้งคู่สอดประสานกัน เรียวปากเล็กยื่นไปแตะริมฝีปากของเธอเบาๆ เพื่อประกาศความต้องการ แม้มันจะเป็นจูบที่ดูไร้ประสบการณ์ แต่กลับทำให้ความอดทนของชายหนุ่มย่อยยับในพริบตา มือหนาประคองใบหน้าของคนตัวเล็กให้เงยขึ้นรับจูมพิศหวาน บดเบียดเรียวปากกร่อนเข้าหา ช่างชิงลมหายใจของคนในอ้อมแขนอย่างเรียวรื่อง

“คุณ...”

นรินทร์ใช้มือไปตามแผ่นหลังกว้าง ปล่อยให้สัมผัสที่ไม่คุ้นเคยหลายสถิติสัมผัสไปจนหมดสิ้น ไม่รับรู้แล้วว่าตัวเองเป็นใคร อยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร คลื่นความรู้สึกบางอย่างแทรกซึมเข้าสู่ร่างกายซ้าๆ และเธอก็อ่อนแอเกินกว่าจะรับมือไหว ได้แต่ปล่อยตัวปล่อยใจให้คนตรงหน้าพรากความเศร้าไปจากหัวใจเธอ

“คุณ...กำลังไม่มีสติ ผมอยากให้คุณตัดสติใจให้ดี” ชายหนุ่มพยายามพูดเสียงข่มหลังจากผลออกมาให้เธอพักหายใจ ปลายลิ้นของเขาสัมผัสได้ถึงรสชาติของแอลกอฮอล์จากโพรงปากนุ่มของเธอ หญิงสาวกำลังเมา และการเอาเปรียบคนที่ไม่มีสติเต็มร้อยก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่ถูกต้อง

“เรื่อง...มากจริง จัน...เอาแบบนี้” หญิงสาวพูดเสียงจ้วเจีย กดเปิดกล่องวิดีโอของโทรศัพท์ด้วยท่าทางงุนงง มือของเธอไ้เร็วแรงจนทำโทรศัพท์หลุดมืออยู่หลายรอบกว่าจะเปิดกล่องขึ้นมาได้

“คุณจะทำอะไรครับ” ชายหนุ่มถามอย่างสงสัย ทว่าเธอกลับยกกล่องขึ้นมาถ่ายที่ใบหน้าของตนเอง ไม่ยอมตอบคำถามใดๆ

“สวัสดิ์ค่า รินคนปัจจุบันถึง...รินในอนาคต ตอนนี้งาน...กำลังขอให้ผู้ชาย เอ่อ...คุณชื่ออะไรนะ”

“ต้องบอกชื่อด้วยหรือครับ”

“ช่วย ชานกำลัง...ช่วยคุณไ้” หญิงสาวตอบเสียงยานคาง “ตกลงคุณ...ชื่ออาราย”

“ดวินครับ” ชายหนุ่มตอบเสียงนุ่ม อมยิ้มอย่างนึกขำการกระทำของอีกฝ่าย “ผมชื่อดวิน”

“โอเค ชานกำลังขอให้คุณดวินนอนด้วย เป็นความต้องการของฉันเอง ห้ามแจ้งความเขานะ รินในอนาคตตต”

ดวินหัวเราะพริตกับวิธีแก้ปัญหาของอีกฝ่าย หญิงสาวโยนโทรศัพท์ลงข้างเตียงแล้วหันหน้าเข้าหาเขาอีกครั้ง ใบหน้าของเธอแดงก่ำยามมองมือของตนเองที่วางอยู่บนอกของเขา

“มาต่อกันเถอะ” เจ้าตัวพูดพลางสบตาเขาด้วยแวตาแน่วแน่ แม้จะยังมีร่องรอยความมึนเมาอยู่ไม่น้อยก็ตาม “อย่ามัวเสียเวลาไปมากกว่านี้เลยยย”

ชายหนุ่มยิ้มรับคำพูดเอาจริงเอจังของอีกฝ่าย

ข้างเป็นผู้หญิงที่ใจเด็ดจริง ๆ

หรือบางที...อาจเป็นเพราะอานุภาพของแอลกอฮอล์และฤทธิ์ของยานรกัน ที่ทำให้คนที่ไม่น่าจะพบกันอย่างเขาและเธอมาอยู่ด้วยกันในสถานการณ์แปลกประหลาดแบบนี้

“คุณมีแฟนหรือยัง”

“ผมโสด แล้วคุณล่ะ”

“ฉันก็โสด ไม่เคยมีแฟนด้วย” หญิงสาวสายหน้าแรงๆ พร้อมกับชูสามนิ้วราวกับตั้งสัตย์ปฏิญาณ “เลิกถามได้แล้ว เรา...”

ยังไม่ทันจบประโยค ริมฝีปากหนาก็ก๊วบตบลงมาแนบสนิทจนลมหายใจสอดประสานเป็นหนึ่งเดียวกัน อาจเพราะคืนนี้อารมณ์เธอไม่ปกติ ประกอบกับความมึนเมาเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ พ่วงด้วยเสน่ห์อันร้ายกาจของชายหนุ่ม เธอถึงได้ยอมทำอะไรบ้าๆ แบบนี้

แต่เธอไม่สนใจอะไรอีกแล้ว

มือบางเลื่อนไปโอบกายนางก่อนจะบีบเกร็งเมื่อมือของเขาสัมผัสสัจจวามหวมจนทำให้กายสั่นสะท้าน จูบร้อนรุ่มทำให้สติของเธอเตลิดเปิดเปิง ความหวานละมุนในคราแรกค่อยๆ ทวีขึ้นตามแรงปรารถนาที่ลุกโชน เขาร้อนแรงและเชี่ยวชาญเกินไป จากที่คิดว่าตัวเองเข้มแข็งพอที่จะรับมือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกและคงเป็นครั้งเดียวได้ ตอนนี้เธอชักไม่แน่ใจเสียแล้ว

“นี่คุณ...โสดจริงหรือ”

“ทำไมครับ”

“ก็คุณ...”

ดูเชี่ยวชาญมากเลยนะสิ

หญิงสาวยังคำถามคาใจเอาไว้ ขณะที่ชายหนุ่มมอมยั้มราวกับรู้ว่าเธอกำลังสงสัยอะไร เขาเลื่อนมือมาลูบเส้นผมหนาแน่นเบาๆ แล้วตอบเสียงทุ้ม

“คงเป็นเพราะวันนี้ผมไม่ปกติ” ดวินตอบก่อนจะผละออกห่างเล็กน้อย แล้วถอดเสื้อเชิ้ตของตัวเองโยนทิ้งข้างเตียงอย่างไม่ไยดี

เป็นภาพที่เร้าใจชะมัดเลย ให้ตายเถอะ!

นรินทร์รัยอยากเบือนหน้าหนีจากแสงอกกว้างของอีกฝ่ายที่ชวนให้ใจสั่นเหลือเกิน ทว่านิ้วเรียวของเขากลับเซยคางเธอให้หันไปสบตากัน ดวงตาของเขาเหมือนเลื้อยร้ายที่พร้อมจะกระโจนเข้ามาจัดการกวางน้อยอย่างเธอให้

ตายคามือ ก่อนที่เสียงทุ้มจะดังซิดริมฝีปากว่า

“เรามากทำอะไรไม่คาดคิดเสมอ...เมื่ออยู่ในภาวะไม่ปกติ”

นั่นสินะ...

เหมือนอย่างเธอตอนนี้ไง

นัยน์ตาคู่สวยปรือลงอย่างยอมจำนนราวกับดวงตาของเขาไร้คำสาป
ร้ายกาจที่ทำให้เธอหมดหนทางขัดขึ้น ริมฝีปากของเขาร้อนจัด ทว่าเป็น
ความร้อนที่ไม่ทำให้เธอเจ็บปวดแต่อย่างใด มีแต่ทำให้หัวใจเต้นแรงอย่าง
ตื่นเต้นเท่านั้น

“อืม...”

ร่างสูงตรงในลำคออย่างพอใจ ความอ่อนหวานของเธอทำให้เขา
ตัดสินใจเลิกหาเหตุผล เลิกหักห้ามใจตัวเอง แล้วค่อยๆ มอบสัมผัส
วาบหวนให้เธออย่างตั้งใจ มือหนาค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อของอีกฝ่าย ขณะที่
สายตาจับจ้องร่างบอบบางตรงหน้าอย่างหลงใหล

“กลัวไหมครับ”

นรินรักษาสีลมตามองนัยน์ตาเปล่งประกายของคนแปลกหน้าด้วย
ใบหน้าแดงระเรื่อ รับรู้ได้ว่าทุกส่วนของร่างกายถูกอีกฝ่ายใช้สายตาจับจอง
เป็นที่เรียบร้อยแล้ว นิ้วเรียวยาวของเขาเคล้นคลึงริมฝีปากอิมที่แดงช้ำของเธอ
ราวกับจะสร้างความคันเคย

กลัวไหมเธอ

กลัวสิ...

แต่ความอยากรู้อยากลองดันมีมากกว่า

“คราวนี้ผมไม่ให้โอกาสคุณปฏิเสธแล้วนะ”

หญิงสาวหลุบตาลงเมื่อทนสายตาที่แสดงความปรารถนานั้นไม่ไหว
ขณะที่ท่าทางขวยเขินที่แสดงออกมาทำให้ชายหนุ่มยกมูมปากขึ้นก่อนจะแนบ
ลงครอบครองกลีบปากนุ่ม แล้วค่อยๆ ไล่ไปตามลำคอระหงอย่างเข้มข้น

อ่อนหวาน นุ่มนวล ทว่าทรงพลังเหลือเกิน

ปลายลิ้นของเขาแตะไปตามแอ่งซีพอร์และลาดไหล ก่อนจะพลิกตัว เธอแล้วไถ่จูบไปตามแนวสันหลังอย่างเข้มข้น ตอนนั้นนรินรักษ์แยกประสาท สัมผัสไม่ออกแล้ว รู้เพียงว่าผู้ชายที่อยู่บนเตียงด้วยกันตอนนี้กำลังพาเธอ ก้าวไปสู่อีกโลกที่ไม่เคยรู้จัก

เป็นครั้งแรก...

ร่างเล็กกัดริมฝีปากเพื่อกลั่นเสียงร้อง ขณะที่มือจิกทั้งฝ่าปูก่อนเพื่อ ระบายความเสียวซ่า การเล้าโลมอย่างเชี่ยวชาญของอีกฝ่ายทำให้ร่างกาย ของเธอไร้เรี่ยวแรง ได้แต่เปิดทางอำนาจความสะกดกให้เขาก่อนที่เสียงพร่า จะดังข้างหูว่า

“คุณสวยมาก รู้ตัวไหม”

โกหก...

หญิงสาวได้แต่เถียงในใจ รู้ดีว่าชายหนุ่มพูดเพื่อเอาใจเธอ เขา ประคองร่างเธอให้หันกลับมาเผชิญหน้ากันอีกครั้ง แล้วค่อยๆ ขบเม้ม ริมฝีปากบนสลับล่างซ้ำๆ รวบรวมกำลังลึ้มชิมของหวาน

แม้นรินรักษ์จะรู้สึกพอใจสัมผัสรัญจวนที่ได้รับ แต่สติเบื่องลึกรักร้อง เตือนว่าเรื่องแบบนี้ไม่ควรเกิดขึ้นกับคนแปลกหน้าที่เธอรู้จักเพียงแค่ชื่อ อาการมึนเมาเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์เริ่มสร้าง ทว่าคราวนี้เธอกลับมัวเมาอยู่ใน ไรรสสัมผัสของชายหนุ่มจนยากจะขัดขึ้น

ริมฝีปากของชายหนุ่มละจากกสืบปากไปยังลำคอระหง ขณะที่มือ เคล้นคลึงทรวงอกที่กำลังสันสะท้อนตามจังหวะการขบเม้มของริมฝีปาก มือ อีกข้างเคลื่อนไปด้านหลังเพื่อปลดบราเซียร์ที่เป็นอุปสรรคในการค้นหา ตัวตอนที่ซ่อนอยู่ของเธอ

นรินรักษ์ห่อกายอย่างสะท้าน เมื่อคราวนี้ร่างกายของเธอไม่เหลือสิ่ง ใดให้ปกปิดอีกต่อไป นัยน์ตาทรงเสน่ห์ที่จ้องมาอย่างล้าลึกทำให้ใบหน้าร้อน จนแทบไหม้ ได้แต่เบือนหน้าหนีจากสายตาร้อนร่าที่พร้อมจะแผดเผาของ เขา

“อ๊ะ”

นิ้วเรียวกิกแผ่นหลังหนา ความวาบหวมลามเลียไปทั้งสรรพางค์กาย ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในตอนนี้เป็นแปลกใหม่เกินไปสำหรับเธอ สัมผัสของเขาก่อนหวานกว่าเร้าร้อน บางเบาแต่เรียกร้องไม่รู้จบ ไม่เคยคิดมาก่อนว่าตัวเองจะต้องมาอยู่ในสถานการณ์แบบนี้กับผู้ชายแปลกหน้าที่เธอรู้จักเพียงชื่อ

ปลายลิ้นร้อนของชายหนุ่มไล่ไปทั่วทุกอณูผิว มือหนาประคองทรงอกนุ่มไว้แล้วบีบนวดเบาๆ สลับกับใช้เรียวลิ้นหยอกเอ็นเป็นจังหวะ ร่างกายของหญิงสาวงามสะพรั่งไปทุกส่วนสัต์ แม้แต่ตอนที่เธอกัดริมฝีปากเพื่อกลั้นเสียงร้อง ก็ยังเป็นภาพที่งดงามราวกับนางฟ้านางสวรรค์อยู่ดี

“อ้อ...”

ตวิญเษหน้าจากหน้าอกเนียนสวยอย่างอ้อยอิ่ง มองไปหน้าหวานที่พรวรระยับไปด้วยเม็ดเหงื่อ ก่อนจะเคลื่อนตัวขึ้นไปตูดกลั้นเสียงร้องของคนใต้อาณัติ สอนให้เธอตอบสนองบทรักที่เขาตั้งใจถ่ายทอดให้ ชายหนุ่มรู้ดีว่าคนใต้ร่างกำลังตื่นเต้นและหวาดหวั่น หน้าที่ปลอบประโลมและปลุกเร้าให้เธอพริกพริ้มจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะปล่อยผ่านไปไม่ได้

เขาปรารถนาให้เธอมีความสุขไปพร้อมกับเขา

มือเล็กของนรินรักษ์ลูบไล้สะเปะสะปะไปตามร่างหนา ริมฝีปากอวบอิมแดงซ้าเพราะจูบเอาแต่ใจของอีกฝ่าย ถึงจะหวั่นใจกับเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่เธอก็ไม่หนักแน่นพอที่จะห้ามปรามเขา

เพราะเธอเองก็ชอบสัมผัสของเขาเหมือนกัน

“ไม่ต้องกลัวนะ ไม่มีอะไรน่ากลัว”

คำกระซิบปลอบโยนดังข้างหูซ้าแล้วซ้าเล่า ก่อนที่ริมฝีปากจะถูกครอบครองอีกเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ ทุกบริเวณที่ร่างกายเสียดสีกันคล้ายกับมีประจุไฟฟ้า หญิงสาวรับรู้ได้ว่าตัวตนของเขากำลังแข็งแกร่งเหนือร่างของเธอ และดูเหมือนว่าในตอนนี้อย่างไร...

เขาก็พร้อมแล้วที่จะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของเธอ

๒

คนแปลกหน้าบนเตียง

“คุณ...”

หญิงสาวตรงเสียงแผ่ว รับรู้ได้ว่าปลายลิ้นของเขากำลังเคลื่อนเข้าไปใกล้ส่วนที่อ่อนไหวที่สุดของร่างกาย และถ้าปล่อยให้มันเกิดขึ้น ทุกอย่างก็ไม่มีวันเหมือนเดิมอีกแล้ว

นรินรักษ์หอบสะท้อน เอียงแก้มแนบหน้ากับหมอนอย่างอับอาย ไม่รู้ว่าอะไรทำให้เธอบ้าบิ่นยอมปล่อยตัวปล่อยใจเดินตามการชักนำของเขามาไกลได้ถึงขนาดนี้ รสสัมผัสของเขาหวานละมุน เปี่ยมไปด้วยพลังบางอย่าง ล่อหลอกให้เธอหลงเข้าไปในดินแดนทหุหรรษ์จนหาทางออกไม่ได้

“คุณ...”

ชายหนุ่มไล่มือหนาเบาๆ ที่จุดอ่อนไหวของเธอ ก่อนจะแนบริมฝีปากตามลงไปอย่างเข้มข้น สัมผัสสวาบหวิวของเขาทำให้หัวใจเธอโหมกระพือจนแทบหลุดออกมานอกอก มือบางขยุ้มเส้นผมของชายหนุ่มเพื่อระบายความเสียวซ่า ร้อนรุ่มไปทั่วทั้งกายจนทนแทบไม่ไหว

ได้โปรด...

อย่าทำให้เธอทรمانไปมากกว่านี้เลย

หญิงสาวกัดริมฝีปากแน่น แม้จะเคลิบเคลิ้มกับความอ่อนหวานที่ได้
รับเพียงใด แต่จู่ๆ สติเบื้องลึกกลับร้องเตือนอย่างรุนแรง จนสั่งให้มือเลื่อน
ไปแตะไหล่หนาแล้วออกแรงดันเพื่อให้เขาหยุดการกระทำทั้งหมด

“ฉัน...ฉันไม่...”

ฉันยังไม่พร้อม

ดวินเอยหันมองดวงตาที่คลอหน่วยไปด้วยน้ำตาของหญิงสาวอย่าง
ไม่เข้าใจ ท่าทางหวาดกลัวระคนสับสนของอีกฝ่ายบอกชัดว่าเธอไม่ได้พร้อม
สำหรับเรื่องนี้จริงอย่างที่พูด เขากัดฟันผละออกห่างจากร่างบาง ก่อนจะลุก
ขึ้นนั่งแล้วประคองเธอให้ลุกขึ้นนั่งตาม

“ฉัน...”

นรินทร์ชมองคนที่นั่งหันหลังให้เธอด้วยนัยน์ตาสีระริก ฤทธิ์
แอลกอฮอล์ทำให้ร่างกายเธอไม่ปกติ เรื่องเลวร้ายที่พบเจอเมื่อเย็นทำให้
จิตใจของเธอสับสนวุ่นวาย ขณะที่เส้นห้อยเย้ายวนของผู้ชายตรงหน้าก็ทำให้
เธอเผลอปลดปล่อยอารมณ์ยอมให้เขาชักนำจนมาถึงขนาดนี้

ไม่ควร...ไม่ควรเป็นแบบนี้เลย

ร่างบางเอามือกอดเข้าแล้วก้มหน้าร้องไห้ให้ความอ่อนแอของตนเอง
เสียงสะอื้นและร่างสั่นสะท้านของคนตัวเล็กทำให้ชายหนุ่มถอน
หายใจยาว พิมพ์บอกให้เธอเอยหันมาสบตาเขา

“ร้องไห้ทำไมครับ” ชายหนุ่มถามเสียงนุ่ม “คุณกลัวผมเหรอ”

หญิงสาวส่ายหน้าทั้งน้ำตา ขณะที่มือหนาเลื่อนมาลูบหัวเธอเบาๆ
อย่างปลอบประโลม

“หยุดแค่นี้ดีไหม”

ดวินถามเสียงนุ่ม แม้จะถามคนตรงหน้า แต่ก็เป็นการถามที่เขาถาม
ตัวเองเช่นกัน ร่างกายของเขาร้อนรุ่มอยากครอบครองเธอจนแทบระเบิด
แต่อาการสั่นกลัวเป็นลูกนกของเจ้าหล่อนทำให้เขาต้องพยายามควบคุม

ความรู้สึกของตัวเองอย่างหนัก

“คุณไม่พร้อมหรอก แล้วผมก็ไม่อยากเอาเปรียบคุณด้วย เรื่องแบบนี้ต้องเกิดจากความตั้งใจของทั้งสองฝ่าย”

นรินทร์ฯชะงัก มองแวตาท่วงโยของชายแปลกหน้าอย่างไม่เข้าใจ เธอเป็นผู้หญิงหน้าไม่อายที่ขอมืออะไรกับเขา แล้วสุดท้ายก็ปฏิเสธความต้องการของเขาอย่างไม่ไยดี แต่เขากลับยังใจดีและอ่อนโยนกับเธออย่างไม่น่าเชื่อ

“ฉัน...ฉันขอโทษนะ”

“ไม่เห็นต้องขอโทษเลย” ดวินปลอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “มันไม่ใช่ความผิดของคุณ อย่าคิดมากเกินไปนะครับ”

“แต่ฉัน...”

“ผมเองก็ไม่อยากทำให้คุณต้องเสียใจไปตลอดชีวิต” ชายหนุ่มพูดต่อเสียงทุ้ม “นอนพักเถอะ ผมไม่ทำอะไรคุณแล้ว คืนนี้ผมจะอยู่เป็นเพื่อนคุณเอง”

นิ้วเรียวไล่เช็ดน้ำตาที่เปโระเปื้อนตามใบหน้านวลก่อนจะประคองร่างบางให้ล้มตัวลงนอน มือหนาเอื้อมไปดึงผ้าห่มมาคลุมให้ร่างเล็กที่ยังมองเขาอย่างไม่เข้าใจ แล้วล้มตัวลงนอนเคียงข้างอีกฝ่าย

“นอนเถอะครับ ดีมากแล้ว”

เมื่อเห็นว่าเขาไม่คิดจะสานต่อ ความรู้สึกหวาดหวั่นก็ค่อยๆ จางหายแทนที่ด้วยความไว้วางใจ นรินทร์ฯยอมให้เขาดึงตัวเข้าสู่อ้อมกอด ก่อนจะหลับตาลงแล้วหลับใหลไปในวงแขนอุ่นนั้น

“เฮ้ย!”

เสียงตะโกนลั่นห้องทำให้เจ้าของนัยน์ตาเรียวรีค่อยๆ ลืมตาขึ้นกะพริบตาถี่ๆ เพื่อให้ชินกับแสงสว่าง ร่างหนาค่อยๆ ยืนกายขึ้นนั่งแล้วส่ายหน้าไล่ความง่วงงุน เสียงแหลมเสียดหูที่ดังไม่หยุดทำให้คิ้วเรียวขมวดมุ่น

ด้วยความรำคาญ

“คุณเป็นใคร แล้วนี่มันเกิดอะไรขึ้น!”

ชายหนุ่มมองท่าทางเสียสติของอีกฝ่ายด้วยสีหน้านิ่งสนิท แล้วเอี้ยวตัวไปเก็บเสื้อที่หล่นอยู่ขึ้นมาสวมโดยไม่ตอบอะไร

“ถามทำไมไม่ตอบ ตกลงคุณเป็นใครเนี่ย”

ชายหนุ่มมองท่าทางหวาดระแวงนั้นด้วยแววตาเฉยเมย ดูท่าวิญญานของเธอกำลังคืนร่างแล้ว ถึงได้ส่งเสียงโวยวายน่ารำคาญ ไม่เหลือเค้าผู้หญิงเจ้าน้ำตาคนเมื่อคืนเลยสักนิด

“ไอ้...ไอ้โรคจิต! ไอ้คนฉวยโอกาส!”

“เฮ้ย! อะไรของคุณ” ดวินร้องเสียงหลงเมื่อถูกหมอนขว้างใส่หน้าเต็มๆ ตามมาด้วยผ้าห่มและหมอนข้าง

“คุณเป็นใคร แล้วฉันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างระอา ก้มลงไปเก็บหมอนและพับผ้าห่มมาวางบนเตียงอย่างเรียบร้อยราวกับมีอาชีพเสริมเป็นบริการโรงแรม แล้วจึงตอบอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงไม่แสดงอารมณ์ว่า

“อะไรกันคุณ ลืมเรื่องเมื่อคืนไปแล้วหรือครับ”

“หมาย...หมายความว่า...”

แม่คนที่ลืมนี่สีหน้าตื่นตะลึง รีบขยับถอยห่างจากเตียงโดยอัตโนมัติ ทว่าเป็นเพราะเธอเอาผ้าห่มมาพันตัวแน่นจนเหมือนข้าวต้มมัด ร่างบางจึงสะดุดขาตัวเอง ทำท่าจะหงายหลัง

“เหวอ!”

“ระวัง!” ชายหนุ่มถลาไปดึงมือเล็กเข้าหาตัวจนร่างบางถลาล้มลงมาทับร่างเขา ที่อันตรายยิ่งกว่าคือเขาและเธออยู่ในสภาพล่อแหลมบนเตียงนอนด้วยกันอีกครั้ง

ให้ตายสิ...

ไอ้ความนุ่มนิ่มที่แนบชิดกับอกเขาคืออะไร แล้วยังกลิ่นหอมอ่อนๆ

จากกายของคนในอ้อมแขนนี้อีก เธอจะรู้ตัวบ้างไหมว่ากำลังทำหายความ
อดทนของเขาแค่ไหน

“ทำอะไรของคุณ ปล่อยันนะ!”

หญิงสาวพยายามดันตัวออกจากอ้อมกอด ทว่าชายหนุ่มขึ้นตัวไว้
พร้อมกับบึ้งร่างเล็กเข้าหาตัวมากกว่าเดิม ดวงตาที่ลั่นระริกอย่างหวาดกลัว
ทำให้มุมปากของเขายกสูงขึ้น จะขบขันก็ไม่ใช่ จะรำคาญก็ไม่เชิง ไม่รู้ว่า
ทำไมถึงได้สนุกนักยามที่ได้แก้งเธอแบบนี้

“เมื่อคืนไม่เห็นตึงแรงถึงเคยผมแบบนี้เลยนี่ครับ”

“ปล่อยันนะ แล้วเมื่อคืนมันเกิดอะไรขึ้นวะเนี่ย”

นรินทร์พยายามลุกออกจากร่างหนา ทว่าชายหนุ่มกลับกอดเอวบาง
ก่อนจะพลิกกลับมาเป็นฝ่ายครอบครองร่างเล็กไว้แทน แล้วกดข้อมือของหญิง
สาวแน่นจนเธอขยับไปไหนไม่ได้

“คุณจะทำอะไร!”

“จำเรื่องเมื่อคืนไม่ได้สินะ งั้นต้องทวนความจำใหม่อีกรอบ”

“เฮ้ย!” หญิงสาวเบิกตากว้าง พยายามดันร่างสูงออกห่าง ทว่าใบหน้า
คมคายกลับโน้มลงมาใกล้จนรับรู้ได้ถึงลมหายใจอุ่น ดวงตามคมเข้มที่ทอด
มองมาฉายประกายกล้าบางอย่างที่ทำให้หัวใจของเธอสั่นสะท้านอย่างหวาด
กลัว

“ปล่อยนะ คุณลักพาตัวฉันมาที่นี่ใช่ไหม ฉันจะแจ้งความขอหา
ข่มขืน!”

“ถ้าคุณแจ้งความ งั้นผมข่มขืนคุณจริงๆ เลยดีไหม”

นรินทร์เบิกตากว้างเมื่อริมฝีปากหนาเคลื่อนไหวมาคลอเคลียผิวแก้ม
ไม่นึกไม่ฝันว่าเขาตั้งใจจะทำการที่ขู่จริงๆ ด้วยสถานการณ์ที่เป็นรองใน
ตอนนี้ เธอคงจะใช้ไม้แข็งกับเขาไม่ได้แล้ว

“ปล่อยัน” หญิงสาวเปลี่ยนโทนเสียงอัตโนมัติ “คุณไม่มีสิทธิ์...ทำ
กับฉันแบบนี้”

ร่างบางพยายามบีบน้ำตาเหมือนนางเอกในละครที่แม่ชอบดู ได้แต่หวังว่าการเสแสร้งของเธอจะทำให้เขาใจอ่อนยอมปล่อยยให้เธอเป็นอิสระเหมือนพระเอกในโทรทัศน์ เพราะถ้าเขายังดึงดันจะรังแกเธอด้วยวิธีนี้ต่อไป มือและเท้าของเธอคงถูกเอามาใช้แก้ปัญหาแทนสมองเหมือนทุกครั้งแน่ๆ

“ผมไม่ปล่อยจนกว่าเราจะคุยกันรู้เรื่อง” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบมองคนที่สะอื้นฮักทั้งที่ไม่มีน้ำตาสักหยดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “แล้วก็เลิกแก๊งร้องไห้ได้แล้ว สะอื้นขนาดนี้ น้ำตาไหลหมดตัวแล้วมั้ง”

นรินรักษ์ก่อกองตามองบนกับการประชิดประชันของอีกฝ่าย คนบ้าอะไรไม่รู้รู้ทันกันไปเสียหมด อยากจะกระชกพาดทางใส่เขาให้หายแค้นจริงๆ

“ปล่อยฉันได้แล้ว”

“ไม่”

หญิงสาวอยากยกเท้าถีบคนที่เอาแต่ยียวน แล้วขัดหนุมนถวายเป็นวงล้อให้ร้ายๆ ให้หายหงุดหงิด ทว่าทำได้แค่บ่นหนึ่งถึงสิบในใจเพื่อระงับความโกรธก่อนจะพูดอีกครั้ง

“ฉันเตือนคุณดีๆ แล้วนะ” นรินรักษ์พูดเสียงนิ่ง แวตาท้ายของชายหนุ่มทำให้เธอหมดความอดทน ร่างบางรวบรวมพลังทั้งหมดดันเขออกห่างแล้วเตะสี่ข้างของอีกฝ่ายเต็มแรงทันที

พลัก!

“โอ๊ย!”

ร่างหนาเซถลาล้มลงข้างเตียง หญิงสาวพุ่งไปกดร่างเขาลงกับพื้นแล้วล็อกแขนชายหนุ่มแน่นจนขยับตัวไม่ได้

“เป็นเพราะฉันมีหัวหรือกะเลยมีแรงแค่นี้ ถ้าเป็นเวลาปกติคุณถูกกระเทียบไปแล้ว”

ตวิณกลอกตาอย่างไม่สบอารมณ์ ยอมนอนนิ่งให้เธอล็อกตัวโดยไม่ขัดขืน ขณะที่หญิงสาวเอื้อมมือไปแกะเชือกกรองเท้าผ้าใบของตัวเองมามัดข้อมือเขาไว้ หยิบเสื้อเชิ้ตที่หล่นอยู่มาสวมแล้วติดกระดุมอย่างเร่งรีบ

“ฉันจะพาคุณไปโรงพัก คุณต้องโดนจับข้อหาข่มขืน” ร่างบางพูดเสียงเข้ม “คุณนี่มันเลวจริงๆ กล้าจุดผู้หญิงมาทำเรื่องเลวทรมานแบบนี้ได้ยังไง”

เขาทำอะไรที่โหดกันล่ะ! เธอเป็นคนลากเขาเข้าห้องเองด้วยซ้ำ
พอนึกถึงเรื่องเมื่อคืนแล้ว ชายหนุ่มก็หัวเสียขึ้นมาอีกรอบ

‘คุณคิดจะทำอะไรครับ’

คนตรงหน้าหันมาสบตาเขาด้วยนัยน์ตาเลือนลอย หางตาของอีกฝ่ายคล้ายมีหยดน้ำใสเกาะ ดวงหน้าซีดเผือดอย่างน่าใจหาย ถ้าปล่อยไว้เธอยืนอยู่บนหาดฟ้าของโรงแรมสูงราวสามสิบชั้นนี้เพียงลำพังคงไม่ดีแน่

คิดได้ดังนั้น ชายหนุ่มจึงตัดสินใจก้าวเข้าไปหาอีกฝ่ายซ้ำๆ

‘คุณ...จะทำอะไร’

ร่างบางถอยห่าง ทว่าขาถลันก้าวพลาด เสียหลักเซถลาไปชิดขอบระเบียง มือหนึ่งรีบรั้งเอวบางเข้าหาตัวทันที กลิ่นแอลกอฮอล์ที่ลอยมากระแทกจมูกทำให้เขาทำหน้ามึนๆ อย่างไม่พอใจ

‘คุณดื่มมานั้ครับ ระวังหน่อยสิ ถ้าเกิดตกลงไปตายขึ้นมา มีคนเดือดร้อนเพราะคุณแน่’

‘ฉัน...ฉันไม่ได้...’ หญิงสาวตอบตะกุกตะกักก่อนจะรีบผละออกห่าง
‘เอ่อ...ขอบคุณค่ะ’

คนตรงหน้าส่ายหัวไล่ความมึนงงก่อนจะเดินอย่างไร้เรี่ยวแรงไปยังทางลง ชายหนุ่มถอนหายใจน้อยๆ แล้วเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปในลิฟต์

‘ขึ้นไหนครับ’

หญิงสาวไม่ตอบ กลับยื่นมือสะเปะสะปะไปกดปุ่มชั้นสิบ แล้วหลับตาลงเอนหัวพิงผนังลิฟต์ด้วยใบหน้าแดงก่ำ ท่าทางอ่อนแรงของเธอทำให้เขาเหลือบตามองอย่างหนักใจ จนเมื่อลิฟต์เคลื่อนลงมาถึงชั้นสิบ ร่างบางก็เดินโซซัดโซเซออกจากลิฟต์

ชายหนุ่มถอนหายใจยาว รู้ทั้งรู้ว่าไม่รู้รู้จักเธอ ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ ทั้งสิ้น แต่สมองก็ตัดสินใจให้เดินตามร่างไร้สตินั้นออกไป แล้วช่วยประคองร่างบางเมื่อเธอทำท่าจะล้มลงอีกครั้ง

‘คุณอยู่ห้องไหนครับ เดียวผมไปส่ง’

‘นั่น...ไปเองด้าย’

การตอบด้วยท่าทางมึนงงของอีกฝ่ายทำให้ร่างสูงทำหน้าหนีน้อยๆ อย่างลำบากใจ เมฆขนาดนี้จะกลับห้องตัวเองถูกได้อย่างไร เจ้าหล่อนล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้วดึงคีย์การ์ดที่ระบุหมายเลขห้องออกมา ทว่ากลับมือไม่อ่อนทำคีย์การ์ดหล่นพื้นเสียอย่างนั้น

ชายหนุ่มทำท่าจะก้มลงไปเก็บ แต่หญิงสาวเอามือกั้นท่า ชี้เข้าหาตัวแล้วก้มลงไปเก็บเอง มือบางคล้ำสะเปะสะปะไปทั่วพื้น ทั้งที่คีย์การ์ดหล่นอยู่ตรงหน้าเธอแท้ๆ แต่กลับมองไม่เห็น

‘หายไปไหนแล้ว’ เจ้าตัวบ่นงมำ ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ ‘ฮือออ ไม่มีตังค์จ่ายด้วย แม่จ๋า’

ใบหน้าของเธอเหยเกราะกับเด็กน้อยอดได้ขบเล่น ริมฝีปากเบะราวกับจะร้องไห้ การนั่งยองๆ คลำหาคีย์การ์ดด้วยท่าทางกๆ เงิ่นๆ ทำให้ชายหนุ่มต้องพยายามกลั้นหัวเราะท่าทางประหลาดของอีกฝ่าย

เมื่อประเมินว่าชาตินี้เจ้าหล่อนคงหาคีย์การ์ดไม่เจอแน่ เขาจึงย่อตัวลงเบี่ยงหน้าหญิงสาวแล้วเลื่อนคีย์การ์ดไปใกล้มือเธอแทน

‘อ๊ะ! เจอแล้วว’ หญิงสาวตะโกนอย่างยินดีเมื่อมือสัมผัสสวิตช์กุญแจเข้าหมาย ก่อนจะหยิบคีย์การ์ดมาแนบออกอย่างหวงแหน ‘ลูกแม่ ไม่ต้องเสียตังค์แล้ว แม่จ๋า’

รอยยิ้มหวานอย่างมีความสุขระบายบนใบหน้านวล เป็นรอยยิ้มพิมพ์ใจที่ทำให้เขาเผลอมองค้างอย่างตื่นตะลึง หัวใจเหมือนหยุดเต้นไปชั่วขณะ ‘ไปกันเถอะ’

ชายหนุ่มจำได้ว่าตัวเองถูกเธอลากตัวไปอีกครึ่งหลังจากจบคำพูดนั้น

ไม่รู้เลยว่าแม่ตัวยุ่งไปเอาเรื่องแรงมาจากไหน ถึงได้จุดเขาให้เดินไปด้วยกันได้

และกว่าจะรู้ตัว เขาและเธอก็มาอยู่ในห้องพักสุดหรูของโรงแรมห้าดาวด้วยกันสองต่อสองเสียแล้ว ด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่หญิงสาวดื่มประกอบกับอาการของยาปลุกเซ็กซ์ที่เขาฉกมอม ทำให้เกิดเรื่องบ้าๆทั้งหมดนี้!

ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างหงุดหงิด อาศัยจังหวะที่เธอลุกออกจากตัวเขาสะบัดมือเต็มแรง เชือกกรองเท้าที่หญิงสาวมัดข้อมือเขาไว้ก็หลุดออกทันที

“เฮ้ย!” นรินรักร้องเสียงหลง ทว่าวินกลับผุดลุกขึ้น แล้วรีบหยิบโทรศัพท์มือถือที่อยู่ตรงหัวเตียงส่งให้เธอด้วยสีหน้าที่บ่งชี้ว่าหมดความอดทน

“เปิดโทรศัพท์มือถือของคุณดูคลิปที่อัดไว้เมื่อวานสิ”

“เฮ้ย! นี่ถึงกับอัดคลิปตอนข่มขืนฉันไว้แบล็กเมล์กันเลยเหรอ ไอ้คนสารเลว!”

หญิงสาวพูดพลางเอาหมอนทาบเขาไม่ยั้ง สาบานเลยว่าถ้าย้อนเวลาได้เขาจะปล่อยให้เธอยืนรับลมเย็นเล่นแอมวีนบนหาดฟ้าตามลำพังเหมือนเดิม ไม่รู้ว่าสมองส่วนไหนสั่งการให้ไปตามไถ่เธออย่างห่วยไยกัน

หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ ไอ้สมองไม่รักดี!

“เมื่อคืนคุณพูดว่า ถ้าคุณไว้วางใจก็ให้ผมเอาคลิปนี้ให้คุณดู” ชายหนุ่มพูดอย่างข่มอารมณ์ ขณะที่นรินรักรังมองอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ แต่ก็ยอมรับโทรศัพท์มาเปิดวิดีโอดูตามที่เขาว่า

“สวัสดีค่ะ รินคนปัจจุบันถึง...รินในอนาคต ตอนนี้ฉัน...กำลังขอให้ผู้ชาย เอ่อ...คุณชื่ออะไรนะ”

“ต้องบอกชื่อด้วยเหอครับ”

“ช่วย ช้านกำลัง...ช่วยคุณไฉ่ ตกลงคุณ...ชื่ออาราย”

“ดวินครับ ผมชื่อดวิน”

“โอเค ช้านกำลังขอให้คุณดวินนอนด้วย เป็นความต้องการของฉันเอง ห้ามแจ้งความเขานะ รินในอนาคตตต”

นรินรักษำอำปากค้างหลังจากดูคลิปจบ รู้สึกหือฮอตาลายราวกับมีใครสักคนมาตบป้องหู นี่เธอเพี้ยนไปแล้วหรือไง ถึงได้อัธยาศัยโออธบายความต้องการของตนเองเสร็จสรรพ แล้วอะไรคือการขอให้คนแปลกหน้าอย่างเขามามีสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วยสีหน้าระรื่นแบบนั้น

“ห้ามแจ้งความเขานะ รินในอนาคตตต”

บ้าจิบ! นี่เธอเป็นบ้าอะไรของเธอ!

“ซัดพอไหม”

มาก...

“จะคุยกันดีๆ ได้หรือยัง”

นรินรักษำอยากร้องให้ รู้สึกเหมือนคราวนี้น้ำตาจะไหลได้เองโดยไม่ต้องเสแสร้งแต่อย่างใด ไม่รู้ผีเข้าหรืออะไร เธอถึงได้ทำเรื่องบ้าๆ แบบนั้น

“ฉัน...ฉันไม่เชื่อ”

“ถ้าไม่เชื่อไปขอตุ๊กलोंของโรงแรกก็ได้ จะได้รู้ว่าผมล่อลวงคุณมาที่นี้จริงหรือเปล่า” ดวินพูดด้วยน้ำเสียงเหนียวหนำย หลักฐานชัดเจนขนาดนี้แล้วเธอก็ยังหลอกตัวเองไม่เลิก “ที่นี้มีกล่องวงจรปิดอยู่ ไปขอดูย้อนหลังเอาก็ได้”

นัยน์ตาของนรินรักษำเปล่งประกายอย่างมีความหวัง แม้จะแปลกใจไม่น้อยที่คนร้ายเสนอแนวทางช่วยเหลือเธอมากกว่าจะหาทางหนีทีไล่ แต่เธอก็เห็นด้วยว่าความคิดของเขาไม่เลวเลย

“ตกลง ฉันจะไปแต่งตัว คุณห้ามหนีไปไหนนะ” หญิงสาวสั่งเสียงเข้มแบบมือขอโทรศัพท์ส่วนตัวของเขามาเป็นหลักประกันแล้วมองไปรอบๆ เพื่อหากางเกงยีน เธอแม้แต่คาดคั้นเอาคำตอบจากเขาจนลืมนึกไปว่าร่างกายส่วน

ล่างมีเพียงกางเกงในเท่านั้น โชคดีที่เสื้อเชิ้ตของเธอยาวพอที่จะปกปิด
เรือนร่างจากสายตาอันตรายของเขา

“นี่กางเกงคุณ” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับโยนกางเกงยีนที่อยู่ข้างตัวให้
หญิงสาวอย่างรู้าน เธอรับได้อย่างพอดีบพอดีแล้วตั้งท่าจะวิ่งไปทางห้องน้ำ
ทว่าข้อมือบางกลับถูกรั้งไว้

“อย่าเพิ่งไป เอานี่ไปด้วย”

ดวินัยด์บราเซียร์ใส่มีอนริรักอย่างไม่ใส่ใจ ขณะที่หญิงสาวเบิก
ตากว้างอย่างตื่นตะลึงในความหวังดีของเขา ใบหน้าร้อนจัดเมื่อตระหนักได้
ว่าอีกฝ่ายเห็นบราเซียร์ลายหมีพูห์สุดน่ารักของเธอเสียแล้ว เหนือสิ่งอื่นใด
หมอนี้คงได้เห็นอะไรมากกว่านั้น

“อิตาบ้า!”

ดำเสร็จก็วิ่งหายเข้าไปในห้องน้ำ ทั้งให้ใครอีกคนมองตามด้วยความ
อ่อนใจระคนขบขัน

๓

กล่อจวาร์ปิก

ใบหน้าบูดบึ้งของคนที่ยืนเอาหัวพิงผนังลิฟต์ทำให้คนที่ลอบมองได้แต่กลืนยิ้มอย่างนึ่กขำ มาคิดดูแล้วการคืนร่างกลับเป็นคนปกติของเธอก็สร้างปัญหาให้เขาไม่น้อยเหมือนกัน แต่ก็ช่วยทำให้อารมณ์หงุดหงิดจากเรื่องเมื่อหัวค้ำบาบางลงไปได้เยอะ

นรินรัชสาวทำออกจากลิฟต์ทันทีโดยไม่รอชายหนุ่ม พุ่งตัวไปที่เคาน์เตอร์บริการลูกค้าของโรงแรม แล้วคืนคีย์การ์ดให้พนักงานพร้อมกับพูดเสียงขี้ม

“ขอโทษนะค่ะ รบกวนขอตุ๊กล่องวงจรีดที่ทางเดินชั้นสิบแปดฝั่งห้อง ๑๐๐๙ ตอนประมาณหนึ่งทุ่มของเมื่อวานหน่อยได้ไหมค่ะ”

“คุณลูกค้ามีปัญหอะไรหรือเปล่าค่ะ”

“เอ่อ...พอดีว่าของหายนะค่ะ เลยคิดว่าอาจจะเผลลทำตกตรงทางเดิน” หญิงสาวตอบอ้อมแอ้มแล้วลอบส่งสายตาเอาเรื่องไปให้คนที่อยู่ข้างๆ เมื่อเห็นประกายขบขันในดวงตาของเขา

“พอจะบอกได้ไหมคะว่าของอะไร ทางเราจะแจ้งให้แม่บ้านช่วยดูให้

ค่ะ”

“เอ่อ...”

นรินทร์ก็ไปต่อไม่ถูก สมONGของเธอคิดอะไรไม่ออกในตอนนี้อย่างมากกลางสถานการณ์น้ำอืดอืด ความช่วยเหลือกลับมาจากชายหนุ่มที่อยู่เคียงข้าง

“ขอบคุณมากครับ แต่ขอตุ๋นล้อมวงจรปิดจะสะดวกกว่า”

พนักงานหญิงมองแววตาทรงอำนาจของคนพูดอย่างหวาดหวั่น ก่อนจะยอมพยักหน้ารับ

“นั่นเชิญคุณลูกค้าด้านนี้เลยคะ”

นรินทร์และดิวันเดินตามพนักงานไปอย่างว่าง่าย ทั้งสามมาหยุดในห้องควบคุมกล้องวงจรปิด หลังจากที่พนักงานหญิงแจ้งข้อมูลกับคนที่ดูแลเวลาผ่านไปไม่ถึงห้านาทีภาพในกล้องที่เธอต้องการก็ปรากฏสู่สายตา

หญิงสาวที่เกาะแขนชายหนุ่มแน่นคือเธอไม่ผิดแน่ นอกจากจะเดินโซซัดโซเซเหมือนปูนาขาเกจนชายหนุ่มต้องมาช่วยประคองแล้ว เธอยังงอแงใส่เขาแล้วทั้งตัวลงนั่งขัดสมาธิบนพื้นอย่างดื้อดึงอีก ทำทางราวกับคนไม่สมประกอบของตัวเองทำให้สีหน้าของนรินทร์เหยเกขึ้นเรื่อยๆ ข้อมูลในกล้องวงจรปิดบอกชัดว่าเขาไม่ได้ทำร้ายเธอ เผลอๆ เธอเป็นฝ่ายกักขังหน่วงเหนี่ยวเขาไว้เองอีก แล้วให้ตายเถอะ เธอเป็นคนลากหมอนี้เข้าห้องเองด้วยซ้ำ!

‘คุณลักพาตัวฉันมาที่นี้ใช่ไหม ฉันจะแจ้งความขอหาข่มขืน!’

‘คุณนี่มันเลวจริงๆ ถ้าจุดผู้หญิงมาทำเรื่องเลวทรมานแบบนี้ได้ยังไง’
‘ไอ้โรคจิต! ไอ้คนฉวยโอกาส!’

ฮือออ...ทำไมไปด่าเขาแบบนั้นล่ะนรินทร์!

คนที่ลักพาตัวเขามาทำเรื่องเลวทรมานนะ คือเธอทั้งนั้นเลยรู้ไหม!

“พอจะได้เบาะแสบ้างไหมคะ”

นรินทร์ไม่ตอบ เธอพิมพ์ขอบคุณพนักงานราวกับคนไร้วิญญาณ

ก่อนจะเดินลากขาอย่างหมดอาลัยตายอยากออกจากห้องควบคุมไปทรุดนั่งบนโซฟาในล็อบบี้ ขณะที่เดินตามเธอมานั่งตรงข้ามกัน

“โอ้เอ๊ย!” หญิงสาวกุมหัวอย่างคิดไม่ตก “ฉันไม่น่ากินเหล้าเลย โว่จริงๆ”

“มีมันบ้า บ้าที่สุด!”

ไฉ่ความเป็นกุลสตรีรักษานวลสงวนตัวที่แม่พร่ำสอนมาแต่เล็กจนโตหายไปไหน ทำไมถึงได้สติแตกไปขอให้ผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้มานอนด้วยง่ายๆ แบบนี้ แถมยังลากเขาเข้าห้องเองอีกต่างหาก

ท่าทางราวกับโลกถล่มทลายลงตรงหน้าของแม่ตัวยุ่งทำให้ดิฉันยกมูมปากขึ้น ดูท่าเรื่องราวเมื่อคืนจะสร้างความลำบากใจให้เธอไม่น้อย ชายหนุ่มกระแอมเพื่อเรียกความสนใจจากอีกฝ่ายแล้วแก้มองดูเสียงนี้

“นี่คุณกลัวการเสียตัวขนาดนี้เลยเหรอ”

“ฉันไม่ได้กลัว ฉันแค่โกรธที่ตัวเองไม่มีสติจนเผลอไปมีอะไรกับใครที่ไหนก็ไม่รู้ มันแปลกใหม่เกินไปสำหรับฉัน แล้วนี่คุณป้องกันหรือเปล่า”

หญิงสาวกลั่นใจรอฟังคำตอบด้วยหัวใจเต้นระรัว ก่อนที่เขาจะส่ายหน้าด้วยสีหน้านิ่งสนิท

“ไม่จริง” ร่างบางครึ่งเสียงแห้ง น้ำตาไหลรินอาบแก้มไม่หยุด เธอโง่ช้าโง่ซออนจริงๆ ที่คิดแต่จะลากตัวเขาเข้าคุกจนลืมเรื่องที่สำคัญกว่า ไม่รู้ว่าเขาเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไหม แล้วถ้าเกิดน้ำเชื้อของเขาแข็งแรงจนทำให้เธอท้องอีกล่ะ

“โอ๊ย! อยากจะเอาหัวโขกกำแพงนัก

สีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มวางหน้าไม่ถูก ยิ่งเธอร้องไห้โฮอย่างสุดกลั่น เขาก็ยิ่งตกใจ ได้แต่หยิบผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าเสื้อส่งให้เธอ

“ร้องให้ทำไมครับ ไม่มีอะไรต้องเสียใจเลยนะ”

เธอยังไม่ได้เสียพรหมจรรย์ให้เขา แต่ร้องไห้เหมือนถูกหวนกินมาลิบ

งวดติดเสียอย่างนั้น

“ไม่เสียใจได้ยังไงเล่า ฉัน...ฉันเสียซึ่งที่เก็บรักษามายี่สิบเก้าปีเลยนะ”
นรินรักษ์ตอบเสียงละเอียล “อุตุล้าห์จะเก็บไว้ให้สามี่แท้ๆ แต่กลายเป็นไอ้หน้า
จิตที่ไหนก็ไม่รู้”

คนถูกหาว่าเป็นไอ้หน้าจิตหน้าตึงสนิท นึกอยากเอามะเหลงเชกหัว
เธอให้หายเพี้ยน แต่ก็ทำไม่ได้

“แต่...แต่คุณไม่ต้องรับผิดชอบอะไรทั้งนั้น ลูกทั้งคน ฉัน...เลี้ยงได้”
ไปกันใหญ่แล้วแม่คุณ

คิดเองเออเองเป็นตุเป็นตะ จะมีลูกได้อย่างไรกัน ในเมื่อเซลล์
สืบพันธุ์ของเขายังไม่ได้เข้าไปเจอกับเซลล์สืบพันธุ์ของเธอเลยด้วยซ้ำ ไม่ได้
มีการปฏิสนธิเกิดเป็นตัวอ่อนขึ้นมาเลย

“ห้ามคิดว่าฉันจะเอาเด็กออกด้วย ฉันเป็นคนดี มีศีลธรรม เห็น
แบบนี้ฉันเข้าวัดทุกวันพระนะ”

“มันไม่ใช่แบบนี้”

ดวินอยากเอามือตบหน้าผาก มองคนดีมีศีลธรรมที่เข้าวัดทุกวันพระ
เอามือจับท้องของตนเองราวกับหวงแหนอย่างระอา

“นี่คุณคิดว่าผมไม่มีความรับผิดชอบหรือไง แล้วอีกอย่าง...”

“หรือว่า...” นรินรักษ์เบิกตากว้าง ขอบตาร้อนผ่าวราวกับจะร้องให้
ขึ้นมาอีกรอบ “คุณ...คุณเป็นเอดส์เหรอ คุณเป็นเอดส์ใช่ไหม!”

เสียงที่ตะโกนลั่นลือบบี้จนทำให้คนที่อยู่โดยรอบหันมามองทำให้
ชายหนุ่มนึกอยากเอามือตะครุบปากอีกฝ่ายแล้วตะโกนบอกเธอว่า ‘มันไม่ใช่
แบบนี้โว้ย’ เสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็ทำไม่ได้ ได้แต่โบกไม้โบกมือบอกคน
ที่พากันเหลือบมองว่าไม่มีอะไรทั้งนั้น

“คนเลว! ฉันไปทำอะไรให้คุณ ไอ้คนหนักแผ่นดิน!”

“ช่วยฟังผมก่อนได้ไหม” ชายหนุ่มพูดอย่างหงุดหงิด น้ำเสียงเริ่ม
หมดความอดทน “เลิกคิดอะไรไปเองเสียทีเถอะ”

คิดแต่ละอย่าง ดีๆ ทั้งนั้นเลย!

“คุณ...คุณไม่เข้าใจ” ร่างบางเอามือปิดหน้าแล้วก้มหน้าลงอีกครั้ง ทำทางเหมือนน้ำตาจะร่วงอีกรอบ “ผู้หญิงไม่เหมือนผู้ชาย ฉันเสียสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดไปให้คุณแล้ว ต่อจากนี้ฉันปกป้องใครไม่ได้แล้ว”

พูดจบก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นอีกรอบ เล่นเอาคนที่นั่งฟังอยู่ถึงกับทำหน้าไม่ถูก

ใจคอจะไม่ฟังสิ่งที่เขาพูดเลยหรือไงนะ

“คุณยังไม่ได้เป็นของผมจริงๆ เสียหน่อย”

“เวลาแบบนี้ยังจะมาปฏิเสธอีก ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้ต้องการอะไรจากคุณ”

“ผมก็ไม่ได้อยากได้คุณเป็นแม่ของลูกนักรบหรอก แต่เรายังไม่ได้มีอะไรกันจริงๆ”

การปฏิเสธอย่างหนักแน่นทำให้หญิงสาวชะงัก เงยหน้ามองคนพูด ด้วยแววตาไม่เข้าใจ

“คุณ...ว่าอะไรนะ”

“เราแค่จูบกัน ผมยังไม่ได้ทำถึงขั้นนั้น เพราะคุณกลัวจนตัวสั่น ผมก็เลยเลิก”

“เราแค่จูบกัน ผมยังไม่ได้ทำถึงขั้นนั้น เพราะคุณกลัวจนตัวสั่น ผมก็เลยเลิก”

สมองเริ่มประมวลผลคำพูดของอีกฝ่าย ถ้าเธอตีความไม่ผิด เขาบอกว่าเธอยังบริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่ใช่ไหมนะ

“หมายความว่า...” นรินรักษ์เอ่ยเสียงแปร่ง ดวงตาคู่สวยสั่นระริกอย่างไม่แน่ใจ “ฉัน...ฉันยังซิงอยู่หรือ”

“ใช่ คุณยังไม่เสียตัวให้ผม ต้องให้ผมไปบอกประชาสัมพันธ์ให้ประกาศเสียงตามสายด้วยไหม จะรู้กันทั่วหน้า”

เอาให้รู้ทั้งโลกไปเลยยิ่งดี!

“จะบ้าเหรอคุณ” หญิงสาวพูดเสียงเซียว “แต่คุณ...ไม่ได้โกหกใช่ไหม”

“ถ้าไม่เชื่อคุณลองไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลดูก็ได้”

นรินทร์รักอำปากค้าง ทั้งตกใจและดีใจในสิ่งที่ได้ยิน แววตาของคนตรงหน้าไม่ได้ล้อเล่นแม้แต่น้อย ก่อนที่เขาจะละลายตาจากเธอเมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเคร่งขรึม “ได้ครับ เดี่ยวเสร็จธุระแล้วผมจะรีบไป”

นรินทร์รักมองคู่มือที่หลุดลุกขึ้นยืนอย่างงุนงง เขาเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าแล้วหันมามองเธออีกครั้ง

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัว”

“เดี๋ยวคุณ” หญิงสาวร้องแซนชายหนุ่มไว้ก่อนที่เขาจะเดินไป “ฉันขอโทษนะที่ทำให้คุณเดือดร้อน แต่ช่วยเก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้เป็นความลับจะได้ไหม”

“ไม่ต้องห่วง ผมไม่ใช่คนพูดมาก” ชายหนุ่มตอบด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์ “แล้วมันก็ไม่ใช่อะไรที่น่าจดจำสักเท่าไร”

นรินทร์รักพยักหน้ารับแล้วปล่อยแขนอีกฝ่าย ร่างสูงหมุนตัวเดินจากไปด้วยท่าทางเร่งรีบ ขณะที่ดวงตาคู่สวยมองตามเขาจนลับตาด้วยความรู้สึกต่างไปจากที่เคย

ถึงจะชอบทำตัวน่าหมั่นไส้ไปบ้าง แต่จริงๆ แล้วเขาก็...ไม่ใช่คนเลวร้ายอะไรทั้งนั้น

ดิวินสาวเท้าไปขึ้นรถแท็กซี่ที่โรงแรมเรียกไว้ให้อย่างรวดเร็ว แล้วเบือนหน้ากลับไปมองร่างบางที่ยังคงเอามือกุมหัวด้วยแววตาอ่อนลง

เขาจะบอกเรื่องนี้กับใครได้อย่างไร

เพราะแม้แต่ชื่อของเธอ...เขาก็ลืมไปแล้วด้วยซ้ำ